

Nagenoeg; en daareven heb ik ook reeds van uitzonderingen gesproken. Niet zonder reden. Het is een gewichtig feit voor *Elsevier's* geweest, dat Robbers zich tegen twee belangrijke richtingen van zijn tijd heeft verklaard, die van Albert Verwey en, later, die van *Forum*. Het gevolg is geweest dat Van Eyck niet genoeg heeft medegewerkt, dat Bloem en Gossaert, adepten van *De Beweging*, in *Elsevier's* niet paraisseeren, misschien ook dat Van Schendel en Nijhoff erbuiten zijn gebleven, en zeker dat, in de latere jaren, Du Perron, Ter Braak en Vestdijk ontbreken. Aan andere oorzaken — soms misschien toeval — moet de afwezigheid van schrijvers als Coolen en Helman zijn toe te schrijven (Robbers had soms ernstige bezwaren tegen den laatste); zij is overigens zoo belangrijk niet. Wel belangrijk blijft die van de *Beweging*-dichters, van Van Schendel, van de *Forum*-isten. Robbers had vaste overtuigingen die het hem blijkbaar onmogelijk maakten, dezen

Karel van de Woestijne. Medewerker

beiden richtingen recht te doen wedervaren. Hij verweet haar, bij het scheppen van kunst te veel, ja bijna uitsluitend, beteekenis te hechten aan het intellect, en placht, met van zijn kant wel wat eenzijdige nadrukkelijkheid, naar visionnaire gaven, geestdrift, gevoel te vragen. Als Coenen geen romans meer schrijft, doch critische beschouwingen, gaat hij zoover — nota bene naar aanleiding van de mooie studie over Dickens! — dezen ontwikkelingsgang van Coenen als een achteruitgang voor te stellen (1912, I). Elders (1910, II) noemt hij de mannen der *Beweging* „litteraire maniakken”. Later, als *Forum* zijn vijand is geworden, komt hij niet op het toch voor de hand liggende idee, zijn mederecensent Houwink te beletten, dezen bedroevenden onzin over Du Perron te schrijven: „Wat moet men aan met iemand als Du Perron, die ten eenenmale buiten staat blijkt verder te zien dan de muren van zijn kasteel dik zijn, en die het er voor houdt, dat de